

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Bartkowiak (spr.)

Sędziowie: SSO Małgorzata Ziółka

SSO Ewa Taberska

Protokolant: p.o. staż. M. B.

przy udziale J. M. Prokuratora Prokuratury Rejonowej P. w P.

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2018 r.

sprawy **G. B. i H. P. (1)**

oskarżonych z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego H. P. (1) oraz obrońcę oskarżonego G. B.

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P.

z dnia 16 października 2017 r. sygn. akt III K 48/17

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów procesu za postępowanie odwoławcze po 1/2 części od każdego z nich, w tym wymierza im opłaty za II instancję, w łącznej kwocie po 310 złotych.

E. T. H. M. Z.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 4 kwietnia 2018 r., na podstawie art. 457 § 2 kpk w zw. z art. 423 § 1a kpk sporządzone na wniosek w zakresie dotyczącym oskarżonego H. P. (1)

H. P. (1) został oskarżony o to, że:

- I. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, będąc Wiceprezesem Zarządu (...) Sp. z o.o., do dnia 15 lipca 2009 r. w P., nie złożył we właściwym rejestrze sądowym sprawozdania finansowego dotyczącego (...) Sp. z o.o. za rok 2008, tj. przestępstwo z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości,
- II. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, będąc Wiceprezesem Zarządu (...) Sp. z o.o., do dnia 15 lipca 2010 r. w P., nie złożył we właściwym rejestrze sądowym sprawozdania finansowego dotyczącego (...) Sp. z o.o. za rok 2009, tj. przestępstwo z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości,
- III. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, będąc Wiceprezesem Zarządu (...) Sp. z o.o., do dnia 15 lipca 2011 r. w P., nie złożył we właściwym rejestrze sądowym sprawozdania finansowego dotyczącego (...) Sp. z o.o. za rok 2010, tj. przestępstwo z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości,

IV. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, będąc Wiceprezesem Zarządu (...) Sp. z o.o., do dnia 15 lipca 2012 r. w P., nie złożył we właściwym rejestrze sądowym sprawozdania finansowego dotyczącego (...) Sp. z o.o. za rok 2011, tj. przestępstwo z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości,

V. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, będąc Wiceprezesem Zarządu (...) Sp. z o.o., do dnia 15 lipca 2013 r. w P., nie złożył we właściwym rejestrze sądowym sprawozdania finansowego dotyczącego (...) Sp. z o.o. za rok 2012, tj. przestępstwo z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, wyrokiem z dnia 30 listopada 2015 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 1364/14 na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 101 § 1 pkt 4 kk umorzył postępowanie wobec **oskarżonego H. P. (1)** w zakresie czynu zarzucanego mu w pkt I.

Ponadto uznając, iż **oskarżony H. P. (1)** dopuścił się zarzucanych mu czynów, popełnionych w sposób opisany w pkt od II do V, tj. przestępstw z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r., poz. 220 ze zm.), na podstawie art. 66 § 1 kk w zw. z art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył wobec niego postępowanie karne na okres 1 roku tytułem próby.

Na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk Sąd orzekł wobec **oskarżonego H. P. (1)** świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 632 pkt 2 kpk, art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk i art. 630 kpk oraz art. 1 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) kosztami postępowania w części umarzającej postępowanie Sąd obciążył Skarb Państwa oraz zasądził od oskarżonego H. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione w związku z postępowaniem w kwocie 96 zł i wymierzył mu opłatę w kwocie 100 zł (k.357-358).

Apelację od powyższego wyroku wniósł na niekorzyść H. P. (1) oskarżyciel publiczny w zakresie, w którym Sąd warunkowo umorzył wobec niego postępowanie na okres 1 roku i orzekł wobec niego świadczenie pieniężne w kwocie 1000 zł. Prokurator podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia. Podnosząc w ten sposób wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji (k. 386-393).

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 17 maja 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt XVII Ka 220/16 uchylił zaskarżony wyrok w zakresie orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania wobec H. P. (1) (punkty III i IV) oraz w punkcie V za wyjątkiem rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w części umarzającej postępowanie i we wskazanym zakresie sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu do ponownego rozpoznania. Natomiast w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy (k. 448).

Ponownie sprawę tą rozpoznawał Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P., któremu postanowieniem z dnia 20 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu przekazał sprawę według właściwości, po uznaniu się niewłaściwym miejscowo do rozpoznania sprawy (k. 493).

Po powtórny rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. wyrokiem z dnia 16 października 2017 r. wydanym w sprawie o sygn. akt III K 48/17 uznał **oskarżonego H. P. (1)** za winnego zarzucanych mu czynów popełnionych w sposób opisany w pkt II – V ustalając, iż za każdym razem działał on wbrew przepisowi art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, tj. przestępstw z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości i za to na podstawie tego przepisu wymierzył oskarżonemu za każdy z tych czterech czynów karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł,

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 i 2 kk Sąd połączył wymierzone oskarżonemu H. P. (1) kary grzywny i wymierzył karę łączną 150 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk Sąd zasądził od oskarżonego H. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa 1/2 kosztów sądowych, tj. kwotę 110 zł i w oparciu o art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzył mu opłatę w kwocie 300 zł (k. 630-633).

Powyżej opisany wyrok został zaskarżony przez oskarżonego H. P. (1) w całości. Apelujący podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia.

Wskazując w ten sposób skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie go od wszystkich zarzuconych mu czynów (k.657-658).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego nie była zasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przed odniesieniem się do konkretnych zarzutów apelacyjnych Sąd Okręgowy będąc do tego ustawowo zobligowany, zbadał, czy w sprawie nie wystąpiły uchybienia, o których mowa w art. 439 kpk i art. 440 kpk, powodujące konieczność ingerencji w zaskarżony wyrok niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, po czym stwierdził, że w sprawie nie ujawniły się żadne bezwzględne przyczyny odwoławcze ani nie wystąpiła rażąca niesprawiedliwość wyroku.

Tytułem wstępnego podsumowania stwierdzić należy, iż kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy orzekając wziął pod uwagę wszystkie przeprowadzone dowody. Każdy zaś z ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów poddany został ocenie, która uwzględnia wskazania wiedzy, logicznego myślenia i zasady doświadczenia życiowego. Sąd I instancji w jasny i przekonujący sposób przedstawił tok swojego rozumowania. W efekcie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych dotyczących popełnienia przypisanych oskarżonemu H. P. (1) przestępstw.

Powyższe stanowisko potwierdza analiza akt sprawy i uzasadnienie wyroku, w którym należycie wskazano, jakie fakty zostały uznane za udowodnione i jakie dowody były podstawą ich przyjęcia. Sąd prawidłowo też wskazał jakim dowodom nie dał wiary, podając powody dokonania ich negatywnej oceny. Podkreślić przy tym należy, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiada wymogom art. 424 § 1 i 2 kpk, w pełni pozwalając na kontrolę prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Apelacja oskarżonego H. P. (1) zarzucała przede wszystkim błędne w jego mniemaniu ustalenie Sądu Rejonowego, że jego zachowanie było zawinione i umyślne, w sytuacji gdy oskarżony w latach, za które został skazany (2010-2013) nie miał możliwości sprostać prawnemu obowiązkowi złożenia rzetelnych i niewadliwych sprawozdań finansowych.

Sąd odwoławczy tak postawiony zarzut uznał za bezzasadny. Sąd Okręgowy zgodził się z apelującym, że jedną z podstawowych zasad rachunkowości jest zasada ciągłości i kontynuacji, a także, iż do sporządzenia sprawozdania finansowego spółki za dany rok działalności niezbędne są dane zawarte w sprawozdaniu finansowych z roku poprzedniego. Zdaniem Sądu odwoławczego należało także za skarżącym przyjąć, że złożenie sprawozdania (...) Sp. z o.o. za rok 2009 nie było możliwe bez danych, które winny być zawarte w sprawozdaniu finansowym tej spółki za rok 2008. Jednakże, wbrew stanowisku apelującego, te okoliczności nie miały wpływu na prawidłowość ustaleń Sądu Rejonowego, że oskarżony H. P. (1) umyślnie nie złożył sprawozdań finansowych za lata 2009-2012. Nie sposób było zatem przyznać racji apelującemu, że zaistniała sytuacja i nieskładanie sprawozdań finansowych były niezależne od niego. Przyjmując do rozważań wynikający z apelacji fakt, iż oskarżony nie neguje, że niesporządzenie i niezłożenie we właściwym rejestrze sądowym sprawozdania finansowego spółki za rok 2008 było przez niego zawinione, wbrew stanowisku apelującego miało znaczenie dla oceny prawnokarnej kolejnych zarzuconych mu czynów, tj. niezłożenia sprawozdań finansowych za lata 2009-2012, pomimo tego że co do czynu za rok 2008 umorzono postępowanie z powodu przedawnienia karalności. Dla omawianego zarzutu istotną okolicznością pozostaje także fakt, że H. P. (1) posiada wyższe wykształcenie ekonomiczne i do roku 2004 to on przygotowywał i składał we właściwym rejestrze sądowym sprawozdania (...) Sp. z o.o. W ocenie Sądu II instancji miał on zatem pełną świadomość ciężącego na

nim jako członka zarządu spółki obowiązku przygotowywania rzetelnych sprawozdań finansowych i składania ich we właściwym rejestrze sądowym, jak słusznie wywnioskował Sąd Rejonowy. Z powyższego obowiązku nie zwalniało oskarżonego zlecenie od 2004 r. prowadzenia spraw księgowych do biura rachunkowego, bowiem jak wynika z ugruntowanego stanowiska judykatury popieranego również przez Sąd Okręgowy, „podmiot prowadzący usługowo księgi rachunkowe spółki nie jest zobowiązany lub nawet uprawniony do składania sprawozdań finansowych do właściwego rejestru sądowego. Takich kompetencji nie przewiduje także ustawa z dnia 5 lipca 1996 r o doradztwie podatkowym (t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 768). Z treści art. 52 ust. 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz.U. Nr 121, poz. 591 ze zm.), wynika jedynie obowiązek podpisania sprawozdania finansowego przez osobę, której powierzono prowadzenie ksiąg rachunkowych obok kierownika jednostki, który takie sprawozdanie jest zobowiązany dodatkowo złożyć we właściwym sądzie” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2014 r., II KK 279/14, Legalis nr 1157429). Ponadto jak wynika z treści art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, to kierownik jednostki -w przedmiotowej sprawie był nim m.in. H. P. (1) jako członek zarządu spółki- zapewnia m.in. sporządzenie rocznego sprawozdania finansowego nie później, niż w ciągu 3 miesięcy od dnia bilansowego. Tak więc pomimo prowadzenia od 2004 r. spraw księgowych przez podmiot zewnętrzny, to oskarżony winien „czuwać” nad prawidłowym prowadzeniem ksiąg rachunkowych, które powinny zawierać wszystkie dane niezbędne dla m.in. sporządzenia rzetelnego sprawozdania finansowego za dany rok. Obowiązek ten z racji posiadanego przez podsądnego wykształcenia nie powinien stanowić dla niego najmniejszego problemu. Ponadto, w przypadku zmiany biura rachunkowego prowadzącego sprawy księgowe spółki (...) Sp. z o.o., oskarżony H. P. jako jeden z członków zarządu był zobowiązany do nadzoru nad przekazaniem wszystkich kompletnych ksiąg rachunkowych z jednego biura rachunkowego do drugiego w taki sposób by w dalszym ciągu możliwe było sporządzanie sprawozdań finansowych spółki. Oskarżony nie uczynił zadość powyżej opisanemu obowiązkowi, gdyż jak wynika z jego wyjaśnień biuro rachunkowe prowadzące w tamtym czasie księgi rachunkowe nie wprowadziło wszystkich dokumentów z całego roku i brak ten nie został uzupełniony w późniejszym czasie przez kolejne biuro rachunkowe, z którego usług korzystała spółka (...) Sp. z o.o. Z powyższego wynika wprost, że zawinione zaniechania ze strony H. P. spowodowały, iż niemożliwym było sporządzenie rzetelnego sprawozdania finansowego spółki za 2008 rok, co z kolei uniemożliwiało sporządzanie sprawozdań finansowych za lata kolejne. Winy oskarżonego w tym zakresie nie umniejszały problemy finansowe spółki, które wpłynęły na brak możliwości uiszczenia zapłaty na rzecz biura rachunkowego za dodatkowe prace mające na celu uzupełnienie brakujących w księgach rachunkowych danych (por. wyjaśnienia oskarżonego, k. 626) oraz podjęte przez niego nieudane próby sporządzenia uprzednio nieprzygotowanych sprawozdań finansowych (tak: zeznania świadka M. W., k. 602). Powyżej opisane okoliczności dotyczące wprost sprawozdania finansowego za rok 2008 przekładały się jednocześnie na winę oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów polegających na niezłożeniu we właściwym rejestrze sądowym sprawozdań finansowych za dalsze lata 2009-2012. Nic nie stało bowiem na przeszkodzie by H. P. (1) widząc trudną sytuację finansową spółki osobiście zajął się w odpowiednim czasie sporządzeniem sprawozdań finansowych spółki, jak to czynił do roku 2004. Sąd odwoławczy za nielogiczne uznał twierdzenia apelującego, że o ile niezłożenie we właściwym rejestrze sprawozdania finansowego za 2008 r. było zawinione przez podsądnego to niezłożenie sprawozdań finansowych za kolejne lata (2009-2012) było przez niego niezawinione, gdyż nie dysponował on danymi z lat poprzednich w sposób niezawiniony. Przyjęcie takiego spojrzenia na przestępstwo uregulowane w art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, nota bene po raz pierwszy zaprezentowane dopiero w tym postępowaniu odwoławczym, powodowałoby bowiem, że w sytuacji wieloletniego zaniechania przez kierownika danej jednostki składania we właściwym rejestrze sprawozdań finansowych ponosiłby on wyłącznie odpowiedzialność karną za pierwszy z czynów, a następne nie byłyby już karane. Byłoby to niezgodne z celami i założeniami postępowania karnego, a także literalnym brzmieniem przepisu art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r., w którym ustawodawca nie ekskulpował przestępstwa formalnego niezłożenia we właściwym rejestrze sądowym sprawozdania finansowego za dany rok z powodu niedysponowania danymi ze sprawozdania finansowego z roku poprzedniego.

Sąd odwoławczy nie zgodził się również ze wskazaniem apelującego jakoby niezłożenie w ogóle sprawozdań finansowych było lepsze dla prawidłowości obrotu gospodarczego aniżeli złożenie sprawozdań finansowych zawierających nierzetelne dane. Gdyby ustawodawca wyszedł z takiego założenia, jakie przedstawił w środku zaskarżenia oskarżony, usankejonowałby tylko i wyłącznie przestępstwo polegające na złożeniu do właściwego rejestru

sprawozdania finansowego zawierającego nierzetelne dane (art. 77 pkt 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości). Natomiast ustawodawca uznał, że niebezpieczeństwo dla pewności obrotu gospodarczego niesie zarówno składanie nierzetelnych sprawozdań, jak i nieskładanie ich we właściwym rejestrze sądowym w ogóle i oba te czyny zostały obarczone odpowiedzialnością karną w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości. Ponadto rozważania podsądnego w tym zakresie były niejako oderwane od przedmiotu prowadzonego przeciwko niemu postępowania albowiem zostały mu przypisane cztery przestępstwa z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, do których znamion nie należała kwestia rzetelności sprawozdań finansowych. Warto w tym miejscu również przypomnieć, że przestępstwo z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości jest przestępstwem formalnym i dla zrealizowania jego znamion nie jest konieczne nastąpienie żadnego skutku np. w postaci zaistnienia szkody po stronie innego podmiotu obrotu gospodarczego.

Podsumowując powyższe Sąd Okręgowy uznał zarzuty apelacji za chybione i potwierdził słuszność wniosku Sądu I instancji, że H. P. (1) umyślnie dopuścił się popełnienia wszystkich czterech zarzuconych mu czynów (dotyczących niezłożenia sprawozdań finansowych za lata 2009-2012).

Z uwagi na treść art. 447 § 1 kpk Sąd odwoławczy w ramach kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku zbadał również prawidłowość rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych, gdyż apelacja zaskarżała wyrok co do winy H. P. (1). Zgodnie zaś z przywołaną wyżej regulacją apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku.

Sąd Okręgowy przeanalizował w pierwszym rzędzie czy były przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania, stwierdzając ostatecznie, że niniejsza sprawa, z uwagi na wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionych czynów nie nadawała się na rozstrzygnięcie w trybie art. 66 § 1 kk. Należało bowiem podzielić zapatrywania oskarżyciela publicznego w tej materii podniesione w apelacji od pierwszego wyroku Sąd I instancji w sprawie oskarżonego H. P. (1). Na szczególne podkreślenie zasługuje zaś postawa sprawcy po popełnionym przestępstwie, jako jeden z elementów rzutujących na stopień społecznej szkodliwości czynu. Mianowicie, mimo znacznego już upływu czasu od inkryminowanych zdarzeń, przedmiotowe sprawozdania finansowe nadal nie zostały złożone w rejestrze sądowym, co przemawia za celowością skazania podsądnego. Dopiero poniesienie odpowiedzialności karnej uzmysłowi oskarżonemu wagę popełnionych przestępstw i również w odczuciu społecznym będzie odpowiednią reakcją wymiaru sprawiedliwości na powtarzalne, przestępcze zachowania.

Przechodząc do kontroli orzeczenia o karze przypomnienia w tym miejscu wymaga, że rażąca niewspółmierność kary zachodzi wówczas „gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (vide: wyrok SN z 11 kwietnia 1985r. V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę ocen co do jej wymiaru, ale różnice tak zasadniczej natury, że karę dotychczas wymierzoną nazwać można by niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNKW 1995/5-6/33).

W ocenie Sądu II instancji zarówno orzeczone kary jednostkowe każdorazowo 50 stawek dziennych grzywny po 20 złotych jak i kara łączna 150 stawek dziennych grzywny po 20 złotych okazały się sprawiedliwe i adekwatne w stosunku do stopnia winy H. P. (1) i szkodliwości społecznej przypisanych mu w zaskarżonym wyroku przestępstw. Taki wymiar kary odzwierciedla okoliczności sprawy, postrzegane przez pryzmat dyrektyw sądowego wymiaru kary z art. 53 kk. Sąd niższej instancji uwzględnił przy tym wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające, nadając im odpowiednią wartość i znaczenie. Sąd Rejonowy jedynie błędnie uznał za okoliczność obciążającą wobec oskarżonego jego uprzednią karalność. Jak wynika bowiem z karty karnej kara 100 stawek dziennych grzywny po 100 zł orzeczona na podstawie wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 29 października 2012 r. w sprawie o sygn. akt VI K 1697/12 została wykonana w dniu 29 lipca 2016 r. Natomiast zgodnie z art. 107 § 4a kk w razie skazania na grzywnę zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem roku od wykonania kary (a więc w dniu 29 lipca 2017 r. nastąpiło zatarcie skazania H. P.). Mając na uwadze powyższe oraz fakt, że zgodnie z art. 106 kk z chwilą zatarcia skazania uważa się je za niebyłe, Sąd Okręgowy za nieuprawnione uznał uznanie przez Sąd Rejonowy uprzedniego skazania oskarżonego jako okoliczności obciążającej. Stwierdził jednocześnie, że

jej wyeliminowanie nie powodowało konieczności ingerencji w zastosowany w zaskarżonym wyroku wymiar kary, gdyż również dla Sądu I instancji okoliczność uprzedniego skazania nie miała istotnego znaczenia. Potwierdzeniem tego jest wymiar kary dla współoskarżonego G. B., który mimo swej niekaralności otrzymał sankcję w tym samym rozmiarze co oskarżony H. P. (1). Natomiast zastanawiając się nad właściwym wymiarem kary dla podsądnego, warto przytoczyć akceptowany przez tutejszy organ pogląd Sądu Najwyższego, zgodnie z którym „w przypadku przestępstwa z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości zasadnicze znaczenie dla oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu winna mieć waga naruszonych przez sprawcę ustawowych obowiązków, a także czasookres ich niewypełniania” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2014 r., IV KK 200/14, Legalis nr 1160484). Mając na uwadze powyższe Sąd II instancji uznał, że czyny jakich dopuścił się H. P. (1) charakteryzowały się znacznym stopniem społecznej szkodliwości czynu, ponieważ czasookres niewypełniania przez oskarżonego nałożonego na niego obowiązku składania we właściwym rejestrze sprawozdań finansowych był długi (jak wynika w przypisanych mu czynów od 2010 r. do 2013 r., choć de facto nie były one składane od 2004 r., co wynika z ustaleń faktycznych). Także waga naruszonych przez podsądnego ustawowych obowiązków była istotna, gdyż obowiązek składania przez podmioty gospodarcze sprawozdań finansowych do właściwego rejestru sądowego ma służyć rzetelności i pewności obrotu gospodarczego i chronić przyszłych hipotetycznych kontrahentów danej spółki przed zawarciem umowy z podmiotem gospodarczym będącym w nienajlepszej sytuacji finansowej. (...) Sp. z o.o. pomimo istotnego pogorszenia swej sytuacji finansowej nie składała w tym czasie sprawozdań finansowych, a ich brak narażał na istotną szkodę kontrahentów, którzy mogliby w tamtym czasie planować współpracę z reprezentowaną przez H. P. spółką. Szkodliwości społecznej zachowań oskarżonego nie umniejszała przywołana przez apelującego okoliczność, iż w latach, których dotyczyły zarzuty, spółka wygaszała działalność, gdyż ustawa o rachunkowości penalizuje niezłożenie sprawozdań finansowych niezależnie od tego czy podmiot gospodarczy jest w dobrej kondycji czy też przeżywa kryzys, czy kończy działalność.

Wszystkie powyżej wymienione okoliczności przemawiały za uznaniem, że zarówno orzeczone kary jednostkowe 50 stawek dziennych grzywny po 20 złotych, jak i kara łączna 150 stawek dziennych grzywny po 20 złotych były ze wszech miar sprawiedliwe i adekwatne do popełnionych przez H. P. czynów i w żadnej mierze nie mogły zostać uznane za rażąco niewspółmierne. Sąd Okręgowy nie miał także żadnych zastrzeżeń do określonej przez Sąd Rejonowy wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych. Tak określona wysokość stawki dziennej uwzględniała w odpowiednim stopniu dochody oskarżonego, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe i oscylowała w dolnej granicy możliwej do orzeczenia na podstawie art. 33 § 3 kk wysokości jednej stawki dziennej grzywny.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe ustalenia i rozważania, wobec uznania wszystkich zarzutów apelacji za niezasadne, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt 1 wyroku).

W pkt 2 wyroku Sąd odwoławczy orzekł o kosztach postępowania odwoławczego. Na podstawie art. 636 § 2 kpk w zw. z art. 633 kpk oraz art. 626 § 1 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot połowy kosztów procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 10 złotych, tytułem zryczałtowanej opłaty za doręczenie wezwań i innych pism. Kwota ta wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013r., poz. 663 ze zm.). Z kolei, na podstawie art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) została oskarżonemu wymierzona opłata za II instancję w wysokości 300 zł.

E. T. H. M. Z.